

[Justitsministeren.]

steriet vedrørende spørgsmålet. Jeg kan naturligvis ikke vide noget om, hvad indstillingen vil gå ud på, men jeg kan allerede nu love min positive medvirken ved gennemførelse af et påbud om bagkofangere på større lastmotorvogne og påhængsvogne hertil, hvis det efter det materiale, der forelægges mig, viser sig, at et sådant påbud væsentligt kan bidrage til at afbøde følgerne af færdselsuheld i tilfælde, hvor mindre køretøjer bagfra påkører større køretøjer.

Nu ved jeg ikke, hvor friske hr. Bendix' oplysninger fra professor Dalgaard er, men jeg kan dog oplyse, at han har en korrektion i Aktuelt for i dag af tidligere citater af hans opfattelse. Han siger i artiklen i dag, at de undersøgelser, han har foretaget, er flere år gamle, men at han nu på basis af Danmarks Statistik har udarbejdet nogle tal, der gælder for året 1970. Men det fører nok for vidt, hvis jeg nærmere skal redegøre for indholdet af artiklen, jeg henviser bare til den.

Bendix: Jeg takker ministeren for svaret.

Hvad angår de tal, jeg har modtaget fra professor Dalgaard, ligger det sådan, at professor Dalgaards notat er pr. 24. november 1972, så det er altså ganske nyt; det fremgår klart også af det, jeg sagde, at tallene er 1970-tal, altså en bearbejdelse af Danmarks Statistiks tal fra 1970. Professor Dalgaard tager naturligvis også de forbehold, han må tage, i forhold til de oplysninger, han har kunnet give. Men det synes at være ganske klart på baggrund af det, professor Dalgaard i notatet til mig har skrevet, at det i det mindste er hans klare opfattelse, at mange ulykker kunne have været væsentligt dæmpet i henseende til konsekvenserne, hvis vi havde disse bagkofangere.

Jeg forstår ministerens svar på den måde, at ministeren modtager en indstilling i begyndelsen af december måned vedrørende dette spørgsmål, og at ministeren i øvrigt på forhånd forholder sig positivt over for dette spørgsmål og, såfremt det kan godtgøres, at der virkelig vil være gevinst ved at indføre sådanne bagkofangere, er indstillet på at gennemføre en sådan forpligtelse. Det er jeg glad for, og jeg vil med stor interesse følge det videre forløb af denne sag, idet jeg regner med, at ministeren kan informere os

nærmere i december måned om dette spørgsmål.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Første næstformand (Grete Hækkerup): Det spørgsmål, jeg måtte forbigå før, kan vi tage nu, idet spørgeren nu er kommet til stede.

Af *Vivike* til justitsministeren:

„Hvornår agter ministeren at tage initiativ til, at akut alkoholforgiftede personer, der nu anbringes i detentionen, bringes til behandling på særlige hospitalsafdelinger eller på anden måde tilbydes en mere menneskelig og lægeligt forsvarlig behandling?“
(Spm. nr. 57).

Skriftlig begrundelse.

Den behandling, akut alkoholforgiftede personer i dag udsættes for, er ganske uforvarsvarlig. Politiets eneste mulighed i øjeblikket er at opbevare dem i nogle detentionslokaler, som i mange tilfælde er i en så elendig forfatning, at almindelige mennesker ikke ville byde deres hund dem. Dette sker ca. 20.000 gange om året.

Undersøgelser har vist, at der blandt de mennesker, der indsættes i detentionen, er adskillige, som er syge eller svært socialt truede. Jeg skal her specielt henvise til 3 artikler i Ugeskrift for Læger fra maj 1972 af læge Svend Juul, Århus, hvor det påvises, at detentionsklientelet har en betydelig overdødelighed, og at der er sket adskillige dødsfald på grund af de uforvarsvarlige forhold i detentionerne.

Blandt dem, der indsættes, er der mange, der har brug for medicinsk og social bistand, og den behandling, man giver de berusede, er mildest talt helt ude af trit med de humane målsætninger, vi alle er enige om, og som KRIM arbejder for.

Flere politifolk har udtalt betænkelighed ved den opgave, der er pålagt dem. De har ikke uddannelse til eller mulighed for at tilbyde disse mennesker nogen effektiv form for hjælp. Politiet kan kun lukke dem ud på gaden igen tidligt om morgenen, uden vådt eller tørt, og i en elendig forfatning. Mange af dem har ikke et sted at gå hen. Nogle kommer igen og igen.

Herhjemme udkom der i 1964 en forsigtig betænkning. Den ligger i en eller anden